

Forgács Pál

SZÜLETÉSNAPI VERS MAMÁMNAK, A SZŰZ MÁRIÁHOZ

Mária, ki vagy a mennyekből,
S nem féltél, mikor Betlehemből
Futnod kellett a küzdelemből;
Öld ki a félelmet szivemből.

Ha fiad jött idegen Máriákkal,
Vörös zászlóval, tizenkét halással,
Vivott bírókkal és katonákkal,
Mégse féltél, ha harcolt a halállal.

Add hát, Mária, hogy én se féltsem őket,
Fiaimat, az új törvénytörőket,
Küldj le friss szelet a földi lángnak,
Állhassak én is, hogyha majd elesnek,
Jó irral és vizekkel tövén a keresztnek;
Add, hogy könnyíthessék bűnét a világnak.

1946. június

EGY MÁSIK ÉVÁHOZ

Ne félj hát: ints este a halálnak,
Tudom szemed, hogy régen az enyém volt
Kedves kezed és ott az a sötét folt.
És vérem emlékezik, ha látlak.

Nem ismerlek, lásd, de enyém vagy te régen,
Láthatlak, tudom, még más csillag-vidéken
(E furcsa földön idegen vagyok),
Újra felém hoz majd karcsú barna lábad,
Léptek leszünk, vagy hosszúlábú árnyak,
Vagy tisztavértű, karcsú angyalok.

1946

VÍZI VERS

Mégis, téged talállak minden ízben.
Már jön az est. A neved szól a vízben,
Nem látlak, mégis újra gondolok rád,
Én fújok rád a széllel, emelgetem a szoknyád,
Kristóf vagyok: a vizen könnyü lábad
Én hozom át, és szóke glóriádat,
Ha jön az est és neved vakít a vizen.
Már száll az est. A hegy fönn már sötétkék,
Lásd, én karollak át, nem a sötétség,
Nem az ringat, de széles fiúszívem.

1947

HÉT HEXAMETER

Látod, nem tudok én már verseket írni se hozzád
Nem néz furcsa szemed s nem hallom szépizü szád nevetését
De ha szivemben élelmjössz, mozdul a szívem s versre fölindul:
Kék matrózbúzod látom, s im a jó szavak egybesietnek
Nem ülök itt egyedül, jön a fény és újra élelmjössz
Jószagu szép bükköny kivirul fényébe kezedenek
S lehunyt szemü szép fejedet tartó tenyerembe a vers behullik.

1947